

LBRIS

We know
books

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

MOARTEA UNEI PRINȚESE ÎNARIPATE

Povestiri din Universul Frontierei

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2025

Moartea unei prințese înaripate. Povestiri din Universul Frontierei
Lucian-Dragoș Bogdan

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacâzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Science fiction & Fantasy este coordonată de Teodora Matei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ****Moartea unei prințese înaripate : povestiri din Universul Frontierei /**

Lucian Dragoș Bogdan. - București : Tritonic Books, 2025

ISBN 978-606-749-834-9

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocar
Comanda nr. SFFH03/2025
Bun de tipar: Iunie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Moartea unei prințese înaripate.....	7
Cronici søregarde, partea I: Un bilet de plecare de pe Søregard.....	102
Când penele roșii vor plânge.....	149
Cronici søregarde, partea a II-a: Sub cei trei sori ai Søregardului.....	210
Cu drag, pentru Rugh.....	294

Universul Frontierei

Frontiera
Vraciul de pe norul interior
Ultimul flux

trilogia Omul-fluture
(cu Teodora Matei)

1. Omul-fluture
2. Maya
3. Sindromul Charlotte

seria Cartea haosului

Cartea haosului
Cartea haosului II: Cripte
timpului

Alte romane SF&F

Un străin în Regatul Assert
(cu Teodora Matei)

Volume de povestiri SF&F

O lume perfectă
La marginea nebuniei
Timpul curge spre
Mandalay

seria Vagabond

1. Vânătorii de capete
2. Apărarea siciliană
3. Picătura chinezească
4. Văduva neagră
5. Pactul cu diavolul
spin-off: Femeia din
portbagaj (cu Jacky
Schwartzmann)

Alte romane crime & mystery

Pânza de păianjen

Romane de dragoste

Uneori, când visez...
Parfumul Cracoviei
Fata cu rochii înflorate
Sună-mă mâine
Şase

MOARTEA UNEI PRINȚESE ÎNARIPATE

1. Planeta

– Domnul dorește un transport ieftin și comod?

Jonnerul care-l asaltase imediat ce pășise afară din astroport era pipernicit. Mergea puțin aplecat în față, în modul slugarnic al celor obișnuți să li se poruncească. Capul ras, alungit, se termina cu un bot mic, fără nas, deasupra căruia se situau doi ochi mari, violeți. Nu avea gât. Din corpul costeliv, sprijinit pe două picioare cu gheare lungi și încovoiate, porneau două mâini cu câte șase degete. Fiița purta înotătoare în dreptul coastelor și pe picioare. Pe spate, un pinten ascuțit străpungea hainele ponosite.

– Cred că voi folosi un mijloc de transport în comun, răspunse Paul după ce-și încheie studiul asupra localnicului.

– Limbă-Dulce vă poate duce la juma' de preț! insistă celălalt.

Omul se uită cu coada ochiului după ceilalți pasageri ai cursei orbitale. Toți fuseseră asaltați de jonneri, care se târguiau cu ei. Doar doi sau trei se îndreptaseră hotărâți spre un vehicul prăfuit, cu aspect de bus, parcat la mică distanță de intrare.

– Oricum va trebui să ajung în stația din oraș pentru a găsi ceva spre destinația mea, încercă să scape omul. Mulțumesc, încheie și dădu să se îndepărteze.

Degetele unite cu pieliță ale jonnerului i se încleștară pe braț.

– Ne putem târgui să vă duc eu la destinație!

Paul ezită.

– Știu și eu...?

– Unde merge domnul?

– La Trecătoarea-dintre-Munți.

Cuvintele îi scăpaseră fără voce; localnicul pufni vesel și dădu din mână.

– Cunosc drumul ca pe propriile mele înotătoare! O știu pe Maiestatea Sa, Noaptea-care-Ucide, Regele locurilor! se lăudă el. Aștia o să vă ia și pielea de pe oase ca să vă ducă acolo!

Prin „ăștia” jonnerul făcea o referire directă la compania de transport în comun.

– Trei sute de credite! Juma' acum, juma' la destinație! plusă localnicul.

Paul îl privi nehotărât.

– Dacă vreți să vedeți că nu vă trag pe sfoară, mergeți și întrebați-l pe șoferul busului cât vă ia doar până-n oraș!

Omul zâmbi. Era convins că jonnerul juca la cacealma și ar fi făcut orice pentru ca el să nu-l întrebe pe șofer despre tarif. Ar fi plusat oricât, doar ca să facă un ban.

În definitiv ce-am de pierdut? Nu stau eu în trei sute de credite și, oricum, voi fi plătit bine.

– Bine, acceptă Paul. Să mergem!

– Doar să-mi aduc vehiculul! se precipită jonnerul. Durează mai puțin decât ar clipi domnul din ochi.

Când reveni, Paul începu să regrete decizia luată.

*

Limbă-Dulce avea o mașină de teren peticită într-o grămadă de locuri, cu vopseaua cojită. Folosea un combustibil ecologic, un fel de bălegar al cărui miros pestilențial ar fi putut întoarce pe dos stomacul oricărui om. În plus, jumătate dintre comenzile bordului erau improvizate. Paul ar fi jurat că același tablou jalnic era prezent și sub capota motorului. Însă, spre marea lui surpriză, nu fură nevoiți să se oprească pentru reparații.

– Domnului îi place mașina mea? îl iscodi Limbă-Dulce, sesizând privirile aruncate bordului.

Paul bâiguie ceva neinteligibil.

– Am făcut multe modificări, începui jonnerul să se laude. Inițial, mașina avea trei viteze, dar eu i-am adăugat și opțiunea turbo.

Limbă-Dulce apăsă un buton și forță manșa schimbătorului de viteze într-o poziție ciudată. Pe dată, vehiculul începu să se scuture din toate încheieturile. Viteza crescuse, odată cu vaierul tot mai alarmant al motorului suprasolicitat. Paul se crispă. Privi disperat în jur: drumul prăfuit șerpuia printr-un peisaj ticsit cu dealuri sterpe, fără nicio urmă de așezare. Pentru o clipă, încercă să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă mașina i-ar fi lăsat baltă tocmai acolo.

– Nu mă grăbesc, îngăimă el.

Jonnerul zâmbi și reveni la o viteză care părea să fie pe placul motorului.

– Aici am făcut o modificare pentru..., dădu-el să continue, însă Paul i-o reteză scurt:

– Nu mă prea pricep la tehnică!

Încercă un zâmbet de scuză sub privirea scrutătoare a jonnerului și ridică din umeri. Limbă-Dulce oftă – era

evident că i-ar fi plăcut să pălăvrăgească ore-n șir despre inovațiile sale.

– În orice caz, e o mașină unică în univers! concluzionă el mândru.

– De asta sunt absolut sigur! spuse Paul cu convingere.

Legătura cu Dataspațiul, tot mai slabă pe măsură ce se îndepărtaseră de astroport, se întrerupse complet. Lui Paul nu-i mai rămânea decât să studieze peisajul străbătut, în timp ce Limbă-Dulce fredona melodii ale căror versuri erau traduse aiurea de către translatorul-simbiot cerebral. În cele din urmă omul activă un filtru lingvistic, păstrând versurile în limba originală.

*

Relieful deveni mai accidentat odată cu apropierea de zona muntoasă. Paul îl chestionă pe Limbă-Dulce în legătură cu cetatea de destinație, iar jonnerul confirmă laconic că aceasta era localizată în munții spre care se îndreptau. Părea destul de neliniștit, ca și cum ar fi simțit un pericol și omul se întrebă dacă nu cumva mișunau animale fioroase prin zonă. Nu spuse nimic cu voce tare, ci se concentră asupra împrejurimilor. Nu după multă vreme, în ciuda uruitului motorului, începu să audă un sunet înfundat. Dintr-un defileu aflat în stânga lor, nori groși de praf se ridicară spre cerul senin în vâlătuci groși.

Limbă-Dulce rămase la fel de tăcut, dar comută pe opțiunea turbo. De data aceasta Paul nu mai comentă, în ciuda vaierului motorului, preferând să urmărească cu o neliniște crescândă acel ceva care-i urmărea. Viteza sa era superioară celei atinse de mașina de teren, cu toate modificările ei.

Curând, în norii de praf începură să se distingă călăreți. De la distanța aceea Paul putea doar să le presupună apartenența jonneră. În schimb, animalele de călărie apăreau destul de clar ca să-l umple de mirare: erau compacte, cu patru picioare musculoase ce se mișcau într-o cadență infernală. Niciun animal de călărie cunoscut de om n-ar fi putut ține pasul cu ele. Paul privi cum se apropiau, purtându-și în cârcă stăpânii ale căror uniforme și arme deveniseră vizibile.

O goarnă își lansă spre ei țiuitul ascuțit de avertisment. Figura neliniștită și resemnată a lui Limbă-Dulce îi dădu de înțeles lui Paul că le era adresat. Jonnerul decuplă opțiunea turbo și încetini – nu mai avea rost să gonească, căci distanța dintre ei și urmăritori scădea văzând cu ochii. În cele din urmă, vehiculul opri și, peste doar câteva minute, gloata călare îl înconjură, ațintindu-și puștile cu percuție spre ocupanții lui. Din rândul călăreților se desprinsă un jonner cu statură impunătoare și figură impasibilă.

– Paul Shepperton? întrebă.

– Omul încuviință, incapabil să scoată vreun sunet din gura uscată. Jonnerul își puse o mână pe piept și se înclină într-un salut respectuos.

– Urez bun venit domnei tale pe Umbra-Răsăritului! Sunt Vânt-Șuierând-peste-Dealuri și am fost trimis de Maiestatea Sa, Regele Noaptea-care-Ucide, să o însoțesc pe domnia ta la cetatea Trecătoarea-dintre-Munți!

Primul rând de călăreți se dădu la o parte, făcând loc unui grup de patru jonneri călare. Purtau o lectică. Paul se întrebă mirat cum reușiseră cele patru animale să alerge în cadență în condițiile date.

– O rog pe domnia ta să poftească! îl invită Vânt-Șuierând-pestes-Dealuri, curtenitor.

Abia atunci Paul redeveni conștient de prezența lui Limbă-Dulce, chirchit pe locul șoferului.

– Se pare că nu mai am nevoie de serviciile tale, se scuză omul. Dar târgul rămâne târg, așa că-ți voi da și celelalte o sută cincizeci de credite promise.

Jonnerul păru să se destindă puțin, dar crisparea lui indica faptul că ar fi dorit să se afle oriunde altundeva în acel moment. Vânt-Șuierând-pestes-Dealuri observă gesturile omului și se apropie mai mult de vehicul.

– Domnia ta nu datorează nimic acestei stârpituri, îl informă pe Paul.

Omul interpretează greșit vorbele războinicului.

– Să înțeleg că Maiestatea Sa dorește să-mi achite drumul până la cetate?

Chiar dacă prefera să se descurce singur, știa că nu se cădea să refuze gesturile de bunăvoință ale unui rege. Războinicul se încruntă imperceptibil.

– Domnia ta a fost forțată să plătească ceva? întrebă el.

Paul se pregăti să-l lămurească asupra faptului că făcuse totul de bunăvoie, dar Limbă-Dulce i-o luă înainte. Sări de pe locul său, se aruncă pe jos în fața Vântului-Șuierând-pestes-Dealuri și începu să sărute pământul.

– Înălțimea Ta, am vrut doar să fiu de ajutor! Nu știam că domnul este un oaspete de vază al Maiestății Sale! În nemernicia mea, i-am cerut o sută de credite arună, dar sunt gata să i le înapoiez!

Războinicul îl învrednici cu o privire scârbită pe jonnerul întins în fața lui, apoi făcu un semn discret către doi călăreți. Aceștia se apropiară.

– Îmi cer scuze pentru acest incident, se înclină el în fața omului. Voi avea grijă ca domnia ta să-și recupereze creditele, iar această stârpitură să primească pedeapsa cuvenită!

Cei doi călăreți îl ridicară fără pic de milă pe Limbă-Dulce. Șoferul începu să se smiorcăie, în timp ce Vânt-Șuierând-pestes-Dealuri îl invită din nou pe Paul în lectică.

– Numai puțin! spuse omul. Despre ce pedeapsă este vorba?

– Va fi executat, îl informă rece războinicul.

Paul simți că-i îngheață sângele în trup. Înghiți cu greu, apoi începu să vorbească repede, bălbâindu-se din cauza grabei:

– S-stați așa, e vorba despre o gre-greșală! Limbă-Dulce mi-a oferit serviciile sale și eu le-am acceptat. N-aveam habar că re-regele va trimite o escortă oficială să mă ducă la cetate, iar jo-jonnerul acesta cu atât mai puțin!

– Ignoranța nu e o scuză! spuse războinicul pe un ton ce nu admitea replică, apoi le făcu un semn tăios celor doi călăreți, opriri să aștepte deznodământul discuției.

– Atunci și eu sunt vinovat de ignoranță! se pomeni Paul vorbind fără să vrea. Și eu merit să fiu pedepsit!

Regretă imediat îndrăzneala prea mare de care dăduse dovadă. Era oaspetele regelui Trecătorii-dintre-Munți, dar bunăvoința acestuia avea limite. Vânt-Șuierând-pestes-Dealuri tăcu. Călăreții se opriră din nou, ținându-l pe Limbă-Dulce spânzurat deasupra solului. Șoferul asculta avid tot ce se vorbea, gata să se agațe de cea mai mică speranță.

Dacă războinicul era încurcat, nu lăsă să se vadă. Pocni din degete și călăreții îi dădură drumul șoferului, reluându-și

locul în formație. Limbă-Dulce se ridică de pe jos și, fără a mai pierde o clipă, se aruncă din nou în fața războinicului.

– Binecuvântat fie numele Domniei Voastre, pentru mila de care ați dat dovadă!

Vânt-Șuierând-pest-Dealuri nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Îi întoarse spatele și dădu niște ordine cu mișcări scurte din mână. Călăreții se aranjă în formație, iar Paul fu poftit pentru a treia oară în lectică. Pe când se pregătea să suie, ceva îl prinse de picior. Se întoarse și văzu că Limbă-Dulce îl ținea strâns de gleznă, sărutându-i de zor pantofii prăfuiți.

– Limbă-Dulce, oprește-te! zise omul jenat.

– Domnul mi-a salvat viața! se justifică jonnerul, în a cărui privire se vedea adorația. Pe Domnul Îl voi servi până-mi voi plăti datoria!

Paul vru să protesteze, dar privirea de divinizare aruncată de jonner îl făcu incapabil să scoată vreun sunet. Până să se dezmeticească, trei dintre călăreți îl duseseră fără blândețe pe Limbă-Dulce la vehiculul său, apoi îl încadraseră și porniseră în urma procesiunii. Înainte ca perdelele lecticii să fie trase, Paul îl văzu pe șofer aliniindu-și mașina în spatele coloanei.

2. Așezarea

Coastele împădurite ale munților se înălțau semețe în stânga și în dreapta defileului prin care treceau, conducându-i spre cetate. În unele dintre văile adânci aflate de o parte sau de alta a drumului se ascundeau mici așezări cu case împrăștiate.

Când ajunseră la cetate, Paul recunoscu faptul că numele i se potrivea ca o mănușă. Ocupa în întregime trecătoarea de la o coastă de munte la cealaltă, constituind un punct strategic ce făcea imposibilă străbaterea defileului dintre munți. Existau rute ocolitoare, legând satele risipite văzute pe drum, dar traseele acelea se dovedeau anevoioase și ușor de apărat. Cetatea era compusă atât din locuințe construite din piatră și lemn, cât și din galerii și bolți săpate în pereții munților. Râul care însoțea defileul fusese transformat într-un canal bine îngrijit. Cu ajutorul lui se udau grădinile suspendate și se alimentau locuințele, iar acumulările de apă din peretele stâncos ajutau la amenajarea bazinelor mlăștinoase adorate de jonneri.

Vânt-Șuierând-pest-Dealuri trimisese înainte doi călăreți ca să le anunțe sosirea, așa încât grupul fu întâmpinat de o delegație impozantă îndată ce trecu de porțile cetății. Jonnerii erau îmbrăcați în ținute festive și cântau de zor folosind o instrumentație ciudată. De la o vreme, deveni obositoare pentru urechile neantrenate ale omului. Algele presărate în calea nou-veniților aveau un miros sălcu, stătut, deși Paul presupunea că reprezentau o mare onoare. Când lectica se opri și omul fu nevoit să meargă mai departe prin clisa formată de acestea, avu o senzație neplăcută. Răbdă cu stoicism și intră în castel, devansat de Vânt-Șuierând-pest-Dealuri și escortat de o duzină de călăreți. Aceștia din urmă se opriră respectuos la picioarele scărilor din fața intrării în sala mare.

Paul rămase la doi pași în urma războinicului, privindu-l cum se apropia de tronul în formă de cuvă unde aștepta regele. Pe marginile sălii palatului văzu mulți jonneri cu capul plecat, dar atenția i-o captă ființa angelică aflată la